

Po konfiskaci opravené vydání.

tramp

č. 9 Kč 1



— kluci, Všetrampský večer nebude v „Lucerně“,
ale 5. března v Národním domě v Karlíně!



— Je to pravda, Same, že nepřiđeš zejtra na osadu?

— Nemůžu pro rodinnou záležitost. Voni zejtra budou všet mýho bráchu.

Povídá paní Katynka z vaječného trhu:

— To vědí, že sem to ty Němce dala. Vona, luchtle, si dovolí říct, že mám štlplavý máslo.

— A jak ste li to, prosím vás, řekla, když ona nerozumí česky?

— To ste měla vidět, jak vyvalovala voči, když sem na ni spustila: „Voni jedna Montag, Dienstag, Mittwoch, Donerstag...“
Lucie.

NOVÉ OBJEDNAVKY.

Bard-Boys další 4, Hawai, Hostomice 15 (již 35), Rudý Don, Vlašim 15, Kýbl, Plzeň 6, Paža, Budějovice dalších 8 (již 14), Pamir, Ml. Boleslav 7, bydžovští trampové 10, Modré dálky 10, Ahasver, Zadné, P. R. 9 předplatitelů, Bugi 8, Židlický 5, Slíva 6, Rikin dalších 6 a 113 různě získaných předplatitelů.

V hospodě škýtá Venca zdrceně:

— Maňka mě vopustila, musím to zapít. Eště jednu! Rozumuje notorickéj abstinent Piďa:

— To je zajímavý, někdo pije na žalost, ilnej na radost, každěj má ilnou příčinu, jenom já mám vodjakžlva jednu a tu samou.

— Jakou?

— Žizeň.

Lucie.



— Jéje, to ti bylo u nás slávy, dyž přijel ten Udržal! Hasiči hráli a ponocnej střílel z hmoždírů...
— Di! A trefil ho?
lord.

T. O. V. a všem kamarádům v Brně a Plzni.

Administrace „Trampa“ po jednání se zástupci T. O. V. uvedených měst rozhodla se uspořádat v polovici března po dva týdny v Plzni a v Brně agitační dny pro zvýšení odběru „Trampa“. Po oba týdny bude v „Trampu“ věnováno několik stránek výhradně příspěvkům plzeňských a brněnských kamarádů, aby tito měli místními zajímavostmi usnadněný rozprodej. Do prodejen a liliálních administrací pošleme obvyklý počet výtisků, avšak T. O. V. ihned musí podniknout soupis osad i jednotlivců, kteří se zúčastní mimořádného rozprodeje „Trampa“ a u každé adresy sděliti hned počet objednaných výtisků pro oba dva týdny. Adresy musíme obdržeti aspoň týden před vyjitím čísla (t. j. do 13. března). Z prodaných čísel dáváme 20% slevy.

T. O. V. musí ve schůzích agitační týdnů řádně prodnati a určit, kde která osada nebo kamarád bude „Trampa“ prodávat. Do každé továrny, dílny, školy a kanceláře musí se s „Trampem“ vniknout a získávat nové čtenáře pro něho a novou mládež za tramping.

Redakce počíná již shromážďovati brněnské a plzeňské příspěvky a přispěvatelé i T. O. V. nechť zařídí stále dodávání dalších, jakéhokoli rázu. Vítané budou lory, drobné příspěvky do drbů, články o životě v osadách a stavu trampingu, sportovní příspěvky, případné soupisy osad, zprávy o jejich síle i činnosti a pod. Vše bude zaručeně uveřejněno.

T. O. V. naskytuje se vhodná příležitost k jedné jejich nejdůležitější činnosti a je nutno ihned začít a celou věc neodkládat.

Pište hned administraci, jak se chystáte vše provést a obdržíte další informace.

ROZŠIŘUJTE TRAMPA!

„Tramp“ vychází týdně. — Jednotlivé číslo 1 Kč. — Předplatné ročně 42 Kč, půlletně 24 Kč, čtvrtletně 12 Kč. — Majitel a vydavatel Trampské vydavatelské družstvo v Praze, zaps. spol. s r. o. — Redakce a administrace Praha 1., Karlova 14. — Telefon 24665. — Tiskne a expeduje „Rota“, akc. spol., Praha 1., Liliová ul. 13. — Filialní administrace pro Velké Brno: Brno, Nádražní 2a. — Filialní administrace pro Píčov: Píčov, Skodova ul. 13. — Filialní administrace pro Bratislavu: Bratislava, Štúrova ulice č. 6. — Za redakci odpovídá Karel Melíšek. — Novinová sazba povolena č. 290.458/VII—1930.

G. a B. Shaw o cenzuře

Přetištěno z Rozprav Aventina.

Censura je útočiště slabomyslných. Ochrana zbabělců. Nedotýkejte se censury, pane, je to instituce velmi blahodárná, nedotýkejte se jí, nebo se zamazete. Nedovolím nikomu, aby měnil něco na tom, co napíšeš, jedině dokonce censorovi ano, protože je tak bezhlavý, hloupý a nezdělaný, že neví, co čini, a mohu jim dokonale pohrdat.

mrtvým kamarádem“ a pochopitelně i poápis.

Pane ministře dre. Meissnere, poradte:

jak možno při dnešní censurní praxi bojovati legálně proti předvojenské výchově, kterýžto boj je l v programu míádeže strany soc. dem.,

a jak možno uveřejnit v černém rámečku jméno kamaráda, který je mrtev.

Doufáme však, že vám nestojíme za zmínku. Což nám nezabrání, abychom nevyhledali v parlamentě posiance, kteří se ujmou těchto bílých míst a tak učinili práci pana censora zbytečnou.

Karel Melíšek.

Pane ministře dre. A. Meissnere,

porad'te!

Pan censor zajisté dovolí:

V minulém čísle byly nám zkonfiskovány téměř dvě celé stránky. To znamená, že vy l naše čtenářstvo může se domnívat, že tyto dva články obsahovaly některé z těchto možností:

1. štvání proti republice,
2. urážka církve nebo presidenta,
3. přečin proti mravopočestnosti.

To jsou totiž nejběžnější odůvodnění kontiskací.

Nestalo se však nic takového. Činíme pouze to, co by činil každý spolek, každé hnutí, kdyby se mu jednalo o krk, t. j. o znemožnění jeho činnosti. Bráníme se, pochopitelně. Bojujeme proti předvojenské výchově, samozřejmě. Doufám, že nás proto nestavíte mimo zákon. Vždyť na konferenci l. župy míádeže vaší strany (soc. dem.) prohlásila tato jasně:

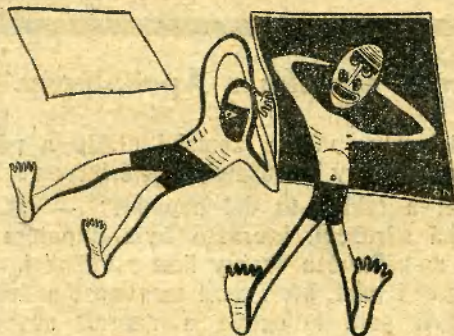
Jsme proti předvojenské výchově v jakékoliv formě!

Nečiníme tedy nic jiného, než uvědomělá míádež strany, kterou zastupujete ve vládě ve funkci ministra spravedlnosti.

Nuže:

v rámci boje proti předvojenské výchově uveřejnili jsme dopis kamaráda z vojny (z basy), který psal proti válce. Zdůrazňuji, proti válce, tedy nikoliv proti vojenské povinnosti a ten článek byl zabaven s podpisem i nadpisem.

Druhý článek, který též ceíy propadl konfiskaci, obsahoval rozloučení se kamarádů z osady Haval v Hostomících, s kamarádem Antonínem Zeltamiem, který byl zastřelen u Duchcova. Tento naivní článek bez tendence, bez zdůrazňování okolností, napsaný tak, jak se obvykle loučíme s mrtvým, nesměl spatřit světlo světa. Patrně z piety byl zabaven l černý rámeček kolem textu „Za



— Heled, mě živi jenom voda.

— Nehoň!

— No dyť sem rybářem.



Jakobsohn

931

— Tak sem slyšel, že bolest vyhledává dycky nejslabší místo těla — a mě bolí pořád hlava.

Jobny z Hamburku:

K Smrt rozžehla moji svíci
A na rakvi nažehlila puky
M a přec nejsem křesťan kající
A práce mi z rukou zrobila suky.
A Berte mé srdce! Kamaráde!
R (rozdávám všem a je tak mladé)
A já budu žít!
A My tuláci lepíme jen sny v podsvětí
A a já? počítám Život než odletí
A a přec ho nejsem syt.
D Jsem jako havíř, když fárá k slunci
U a chci ještě něco. Života revoluci
M vidět, než zmizím
já zlomené nic
nejsem víc.

Rudé květy pravdy uvadly
již dávno na silnici
slinou lepené sny se rozpadly
a já jen s bledou lící
resignuji.
Tolik plamenů jsem vyházel
a nechyty deky v nemocnici
trny bodavé jsem nasázel
v myšlénky cvakající
a v mlžné hrozby.
Zničeným již prsům neublíží peklo
i kdyby se vzteklo...
jen kalné oči chtějí slunce
v předzvěsti Života revoluce.
A hoši! Kamarádi! Nediňte se!
Když vaše ruce kamenné
přátelská láska překlene
a čte v očích slzy.

ztracená stránka s Apokalypsy.

Ministerstvo vnitra, zemské úřady a péče o mládež, naštvány různými vraníky a fousatci, najmě bitvou u Lipan, si duply a řekly: „Basta! a takhle to dál nepude!“ — „Co?“ zeptala se ostatní bratrská sdružení, kterážto byla dupotem probuzena se sna. — Práce namáhavé a vrstvy lidu osvěžující. — „Trampování!“ trpně povzdychli páni, kteří mají mravnost a jiné žertíky v kompetenci. — Kývli páni kolegové a napsali svým podřízeným bardům, troubo-dourům a jim dále podřízeným šotkům sazečským! —

I otevřela jsou se nebesa a déšť po čtyřicet dnů a čtyřicet nocí dštil na půdu, by lépe vzkvěsti mohlo zvěrstvo, násilnosti a jiné zábavy trampů.

I docíleno toho, že moudré hlavy sestřičily své mozky dohromady, z čehož vznikla jakás nepatrná hromádka a sednouce si na ni, vyseděli jsou po určitém čase nová sveřepá nařízení proti trampingu. Hotovo.

I povstal jest velký pláč a nárek v zemi zaslíbené. Neb ne všimli si otcové národa svého hodného, že zatím, co zákon splétali, obstarali si jejich věrní torny, chaty, záchody, hrnce, nočníky a kluby, v nichž po vzoru trampů spali — vařili vodu — povídali, sportovali a jinak se všemožně starali o zdraví těla svého.

I ranil jest Bůh slepotou mu muže a ženy tyto a oni na sebe pohlí-
dajíce, neviděli se a volali: „Ó, otcové národa svého, my jsme trampové, pohleďte a suďte!“ A obnažující těla svá a skutky své volali: „Pohleďte, že naše skutky v trampském jsou stejné se skutky v civilu. Není trampů, jsme jenom my.“ Tak volali, neb byli slepi. A na důkaz pravdivosti svých slov rozběhli se ke hrobu neznámého bojovníka, kdež za pupky se chytajíce volali: „Ať žije naše drahá vlast!“ a „Pryč s paďoury všemi!“

Na náměstí, kde byl projev, jsou podloubí. Pod jedním obloukem stál chlapík a smál se, neb jej Bůh netrefil slepotou. Přehodil si tornu přes rameno, utáhl opásek a stále se směje vyšel na silnici. Neb věděl, že „trampové“ nejsou trampové a nevědí, že jsou trampové. A na první schůzi se sobě rovnými vyprávěl, co viděl a pravil: „Radši si nebudu říkat tramp, neb je mnoho ‚trampů‘, kteří jsou raněni slepotou, říkají si tramp a brečí.“

„Milujte mocné tohoto světa!“
(A budete tam, kde nemáte být.)

Žak Joskop.

ferda.

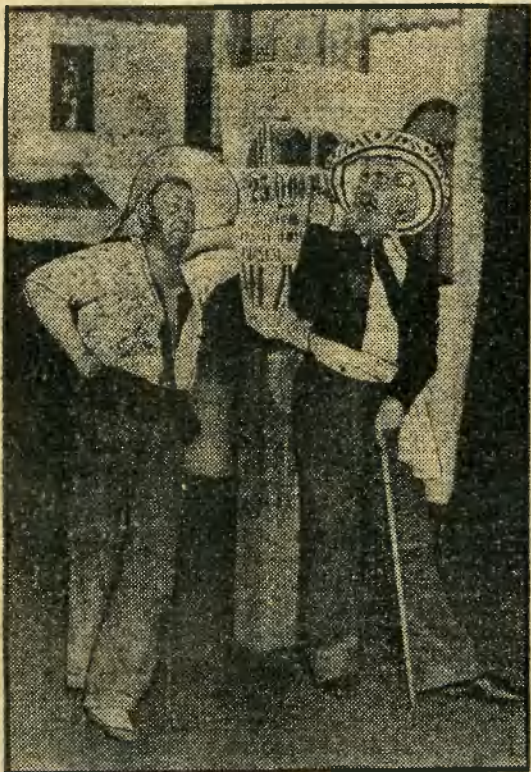
Takoví kinci se už nerodí. Ferda byl syn lokaje v zámku a já byl jeho nerozlučný kamarád. Naším klukovským hlavám patřilo všechno, kam jsme dohlédli; neznali jsme nic nedosažitelného, nic nemožného. Nedo-
vedl jsem si představit žádný hon, pranic, nebo darebáctví bez nás, což nám vyneslo někdy vejprask, někdy ale pořádnou žranici. To jsme měli vždy po honu několik neděl zvěřinu schovávanou ve stráni; ve stohu byly zase zásoby ovoce někdy až do léta. Zahradníci obyčejně, zplakali nad úrodou i když všeho byl přebytek.

„Jen jestli to s ním neporoste,“ dělala se vždy matka, když nás načapal zahradník a přines k nám čepici. Pitomá čepice, kolikrát nás prozradila; musela ale být; kam by se dala jabka. Naše řádění nepřestalo, ani když jsme byli dva dni vo hladu zavřený v chlívků a každé den vo hodinu dýl ve škole. Byli jsme stejní, „mravy se nelepši,“ oznamoval furt učitel fotrovi. „Kouká z toho už jen polepšovna,“ to byl výsledek každé porady sboru. Tentokrát se však slavný sbor učitelský zmejlil. Ferda přišel vo ruku, což ho úplně vyléčilo. Byl od té doby zamyšlený a skleslý; jedině to ho těšilo, že od té doby ve škole nemusel psát. Mě teď pomalu ale jistě léčí každá zákonná z mravů, která stojí 200 Kč školního platu. Snad z nás tedy budou ještě řádní občané naší milé a rájské republiky? „ehm ehm.“ bur-bo.

Prosíme P. T. Paďoury, aby laskavě strádali lógr ze svého mocca, za příčinou v y t r á v e n í chudých nezaměstnanců, neboť, jak se dovídáme, jsou tito už přesyrceni tím živořením.

Lucie.

Kulturní bacily



Z úspěšné revue „Don Juan“ v Osvobozeném divadle.

tramp, jenž sám nic nedovede, mluví o umění

Na přednášce v městské knihovně a na schůzi následující den, kdy se jednalo o založení Svazu revoluční a proletářské literatury, byli také trampové. Přišli jsme, slyšeli jsme, ale nerozuměli jsme. Byli jsme svědky krásného mluvení, bezvadného žonglování exotickými slovy, viděli jsme v řečnicích hadí muže, lezoucí si skrze nohy a obruče stylem vpravdě obdivuhodným. V hlavách nám mezi tím uzrála pevná myšlenka, že nikdy patrně nebudeme spisovateli, protože jsme si o tomto druhu lidí utvořili představu, že nesmí mít klouby a musí být něco mezi Marií Nikolajevskou a polykačem či chrličem ohně.

Nejsme spisovateli, ale jsme revoluční živel, a proto nechápeme, proč se vůbec mohlo uvažovat o nějakých kompromisech, o básnicích a spisovatelích, kteří hájí „umění pro umění“. Je doba boje a příprav k nim a čím se liší tento „revolucionář“ od paďoura, hájícího Dienzenhoferův pavilon nebo starou Prahu? Čím se liší tito jemní a citliví duchové od starých panen, jež v době války cupují bavlnu a vyšívají vojákům trepky, aby budily zdání užitečnosti?

My trampové nerozumíme Halasovi a Horovi a nechápeme S. K. Neumannovo: „Unavené konvalinky, plátky růží čajových,“ nemluvě o Nezvalovi Rozumíme práci a boji za místo na slunci a porozuměli jsme, proč je ta propast mezi dělníkem a intelektuálem. Vyhrabaly ji vaše „transcendentální problémy“, vaše „determinovaná etiologie“, vaše nadčlověčenství.

Franta Šerif.

film

Aiéra plukovníka Rékla je nový český mluvicí film, nijak nevynikající nad běžnou českou produkcí. Film byl zpracován dle E. E. Kische E. A. Longem, který hraje titulní roli, a režírován K. Antonem, který tímto filmem od „Tonky Šibenice“ činí znatelný krok zpět. Několikrát zastřelil se plukovník Rékla na jevišti, několikrát se zastřelil ještě na bílém plátně, kde ve střídmých gestech vyřezal Longen tuto historickou postavu vyzvědače. Film vyniká dobrou fotografií, ale také špatně mluvenými dialogy. Myslím, že tímto filmem jsou česká „uniformovaná a plukovníková“ libreta vyčerpána a naši produkci nebude na škodu, poohlédne-li se po aktuálnějších tématech, kterými ovšem zase nejsou myšleny operety. Mlšk.

Nejkrásnějším filmem tohoto týdne možno nazvat „Otravné plyny“. Film je němý, ale promlouvá k nám

mnohem hlasitěji, než atelierový řev ve filmu „Na západní frontě klid“. Myšlenka (fakt?) o zneužití vynálezu otravných plynů finančními a bezohlednými lidskými zvířaty, je krásně zpracována rež. W. Dubsonem. Vrcholné scény, kdy nevinní a nic netušící lidé umírají zavraždění neviditelným nepřitelem, kterého máme poznati v budoucí válce, vzbudily v obecnstvu spontánní potlesk, takže můžeme doufat, že se v časopisu „Vojna a mír“ opět objeví články, volající po jeho zákazu. To ovšem potvrdí, že film je dobrý.

O filmových operetách dnes již netřeba psát. Je to všechno stejné, pouze noty a texty písniček jsou poněkud přeházené. Lze mluvit jenom o tom, kdy budou německé operety následovat do ráje zapomnění americké.

Tento týden nás majitelé biografů obšťastnili hned třemi, o nichž platí svrchu uvedené řádky. Jsou to: „Pán na objednávku“, „Tři mládenci od benzínu“ a „Jen ty“.

Jinak v premiérových biografech — nic nového. Mlšk.

Zdarma

Standy Derviše

Dva roky v polepšovně
obdrží každý, kdo získá pro
„Trampa“ nejméně pět nových
předplatitelů a zašle od každého předplatně aspoň na
měsíc předem.

E. A. Longen

vydává již čtvrtou knížku, tentokrát ze zajímavého prostředí štvanců lidské společnosti. „Tygr velkoměstské džungle.“ Tygrem tlumočena nenávisť k celému dnešnímu řádu, anarchisticky barvená, docílí ignorace celé měšťácké kritiky a vysazuje autora z rámce „oficiálních“ spisovatelů. Toho však chce jistě Longen docílit a my mu k této knížce gratulujeme. „Tygra velkoměstské džungle“ vydala „Plamja“

Dašl resoluce a protesty proti zákazu trampingu a předvojenské výchově zaslali:

Spojené osady „Walden a Irkutsk“ v Praze, Transval, Magua, Stormy River, Old Lone star, Togo, Prázdna Torna, Novgorod, Příšera a 60 jednotlivců na slezině v Kutné Hoře, Ratejna, Sing-Sing, Brabčí hnízdo, Garibos, Toledo, Osada Tuláků, Údolí Temna, Mlčící muži — všichni v Petrově (Pikovcích) na Sázavě, ze sleziny v Soběslavi 30 soběslavských stanarů, osady: Zlaté opojení, Idaho, Černé srdce, Dva šutry z Tábora, Old man River v Bechyni a 83 podpisů, Spojené osady Love Cal v Úvalech, Obranný výbor severských trampů, Osada Neutrálů v Praze, osada Stan nad Cedrovým cañonem v Čes. Třebové, brněnská slezina brněnských osad, Baškir, Pampas, Karachan, Pětiletka, Pueblo v Brně.

franta serií:

povídky o špatných dětech

I.

Když byl Pepík Kozů školák a bydlel na špinavém předměstí, kde běhal s kluky po sadech, trháje jablka zelená a trpká, zpestřující jeho jídelní lístek, nevěděl dosud ani, že krade. Žádný kluk neřekne, že jde krást, řekne se přece: „Deme na jabka.“ Hlavní stravou Pepíka i jeho pěti sourozenců byla špinavá brynda s chlebem, již se říkalo z jakéhosi tajemného důvodu kafe, a Pepík, jehož tělo rostlo, si nebyl vědom ani toho, že na strom jej pomáhá vysazovati něco, co se nazývá podvýživa.

Jednou mu kluci ukázali na nůši švestek, jež stála před krámem kupce a on si ušetřil lezení po stro-mech, nevěda vůbec o tom, že: „si přisvojił bez svolení majitele věc ceny 200 korun nepřevyšující“.

Byl podzim, a bláto čvachtalo, jak lezlo do botek, z nichž lezly prsty. V ten den se narodilo u Kozů sedm dětí

Dobře si to vybralo, jen co je pravda. Starý Koza byl bez práce a máma živila je všechny šitím tlanelových košil. Když se v jejím životě již zchylovalo vše

k dozrání a bylo nutno přestat šlapat šicí stroj, vlezla si do postele a muž pod jejím vedením šil sám. Šlo to zcela rychle a byl tak obklopen hadry, že neměl ani časa zpořávkovat děti, jež se rvaly o ukradené švestky.

Pak vešly nějaké báby a děti byly vyhnány na ulici, odkud je zavolal otec až k večeru, aby ostříhaly konečky od košil a odvedly je, jinak by nebyla večere. Přihnal se jich pět a Pepík nesl šesté, jež dosud neběhalo, a tato tlupa, žijící v nejkrásnější době člověka, již básníci tak rádi rovnají k jaru smějícímu se květy, viděla sedmé s malým nadšením. Věděli už na ulici, že se jim narodila sestřička a každý z nich o tom jinak soudil.

Dvě mladší sestry, opatrující nemocnou čtyřletou, jež se teprve naučila chodit, a dvouletého bratra, který byl ještě úplně bezmocný čern, neměly žádné příčiny k radosti, ale už v nich bylo kus ženství, vyjadřujícího se tím, že se shodly na tom, nalézt v sestře aspoň náhradu za panenku. Hrály si v kanále pod ulicí, zatím co Pepík a bratr Venca, o rok starší, ale bojácnější a nesamostatnější, si vlezli až dozadu se staršími kluky a děvčaty, a celé té věci bylo použito k přednášce, držené nejstarším, jemuž bylo čtrnáct let. Nebylo to zde nic nového ve dvě stě metrů dlouhém kanále, jenž u vchodu sloužil za veřejný záchod a vzadu za útulek chvilkových lásek večer, nebo za místo pro hry, s nimiž děti nesměly na světlo ve dne.

Děti bídy rychle stárnou a Pepík si ve své dvanáctileté hlavě už ani nevzpomněl, jak před rokem se zde přel a nechtěl věřit tomu, co kluci říkali o tátovi a mámě a o všech dospělých lidech. Zapomněl už, že plakal, přesvědčiv se o pravdě. Spalí všichni v jedné světnici.

Zde v kanále zalezlé v koutku často ukazovaly si tyto děti svá těla, hrály si s nimi a pokoušely se o napodobení milenců, které chodily pozorovat za křovím na stráních za městem.

A přece to nebyly děti vesměs špatné, a nejhorší z nich Pepík, zloděj a necuda, jenž nejrychleji nyní odstříhoval konečky, díval se nevražlivě na červené škvrně, jež páchlo jako moč a rvalo zvadlé prsy mámy, již měl rád. To nebylo vůbec k odpuštění, že táta zplodil toho tvora, jenž, přesvědčiv se o marnosti svého úsilí, otevřel ústa jako ryba vrtěv hlavou se strany na stranu a propukal v tenký kvíčivý nářek.

Skončilo to vždy funivým škytem a mlaskotem, když se mu podařilo dostat se opět na ten kus prázdné žlázy. Matka ležela v posteli na boku a o petrolejovou lampu bylo opřeno dno od krabice, aby ji nešlo světlo do očí. Otec, zabaliv oběma klukům košile, přikázal jim, aby po cestě koupili chleba a sádlo a pospíšili si, než se zavře. Nežli vyrazili na blátivou a studenou ulici, pohládl Pepík, jenž byl lhář, zloděj a nemrava, hubenou peřinu a povídá tiše: „Já jsem ti schoval hrnec těch nejlepších švestek, jsou za posteli, maminko. mně je dal jeden cizí pán“



Trampské kanadky
originál anglický Dul box
Kč 178.-
až 198.-
Jaroslav Bohata
Smíchov.
Proti Knůzci.
Tě polten na dobírku, vyplaceně.
Udějte úslo noby.

Pražským osadám.

Kluby a osady, které dosud nehlásily delegáty do T. O. V., učíte tak ihned na adresu redakce. Projednává se řada velmi důležitých otázek trampského hnutí a je nutno, aby každá osada byla informována!

Vedlejší příjem

pro každého bez zvl. znalostí po svém zaměstnání. Píše eště dnes lístek **Brož, Kardaš, Řežec, Čechy.**

Boxing Athletika Football

lyžařský zájezd do Cinwaldu

Redakce „Trampa“ pořádá v neděli 1. března autobusový zájezd do Cinwaldu v Krušných horách. Autobusy jedou v 5 hod. ráno od Vyšší divčí školy ve Vodčkové ulici a na místě jsou kolem 9. hod. ranní. Návrat do Prahy večer kolem 10. hod. Jízdné tam i zpět pouze Kč 45.—

Sněhové poměry v Krušných horách jsou přímo skvělé a pražským kamarádům naskytá se vhodná příležitost, dostat se za málo peněz a bez každé další útraty za nocleh a pod., každé neděle na hory, neboť zájezdy budou pořádány až do jara a do různých středisk zimních sportů.

Ponevadž v okolí Prahy snih již k lyžování se nehodí a o zájezd jeví se velký zájem, zajistěte si včas jízdenky. Přihlášky trampských osad i jednotlivců přijímá administrace „Trampa“, Praha I., Karlova 14, vždy do čtvrtka 6. hod. večer a jízdné jest nutno složit předem. Informace telefonem číslo 24-668. 1. března pojedou autobusů několik a výjimečně přihlášky se přijímají i během pátku. Rozhodněte se ihned a zapravte si v administraci jízdné.

Lyžařský přebor osady „Zlaté ope- lení“.

Titul přeborníka pro rok 1931 na trati 9 km získává kamarád Buri časem 29.32 min. II. Wikr. Nováčci I. Honza, II. Nočan. Závodů skončily dobře až na Pinců, který za huronského řevu osadníků přijímal co by voddělaná „stará panna“ — zlomil prkynko. Nočan běžel dobře. Překvapil start Šir-Čuna. A co vy ostatní, Jugle, Stando, Chrastítko a vy všichni? Kluci, přijďte na jarní poltlach k nám do údolí. Bude to v „Trampu“.

Ahojujeme!

Tonda starter.

Trampské lyžařské závody osady Údolí Děsu.

Závody konaly se dne 15. února 1931 na trati pro trampy 13 km dlouhé, pro trampky na trati as 3 kilometry dlouhé. Trať byla velmi měnivá, se stoupáními, rovinkami i prudkými sjezdy, místy však snůh velmi ujetý a umrzlý, který přivodil pády dosti bolestivé. Nejlepšího času docílil Pixim z osady „Prazdroj“, 1 hod. 5 min. 12 vteřin. Druhý dojel Pěta,

os. „Swift Creek“ 3. Pepík S.O.U.S., 4. Billy, „Swift Creek“, 5. Farkač, „Údolí Děsu“, 6. Šiňor, S.O.U.S.

V závodech družstev zvítězilo mužstvo osady „Swift Creek“ v sestavě Pěta-Billy-Momo, 2. „Údolí Děsu“ v sestavě Budík-Farkač-Pedra, 3. S. O. U. S. II. v sestavě Hertl-Veselý-Kovář.

V závodě trampek jeví se toto pořadí: 1. Veselá, S.O.U.S., 2. Fialová, „Hudson“, 3. Papírníková, S.O.U.S.

Uspořádání závodů bylo velmi dobré a přejeme pořadatelstvu pro příště více sněhu.

V poslední schůzi výboru „Čsl. Unie Boxerů Amatérů“ bylo překvapením resignace pp. Horáka, předsedy, Růžičky, sekretáře, Šembery, svazového kapitána. Sekretář Růžička, který byl v poslední schůzi úmyslně některými členy výboru opomíjen a sám nesouhlasí s rozhodnutím technické komise v případě protestu matche Jakš-Michálek, resignuje. Dochází k ostré kontroverzi ve věci protestu, jež vrcholí resignací předsedy Horáka, který protest dával sám do poštovní schránky Unie v předepsané lhůtě. Pokládá to za vyslovenou nedůvěru ostatních členů výboru, neboť technická komise pro-

test zamítla, že nebyl dodán ve stanovené lhůtě 8 dnů, ač lezel ve schránce Unie. Ježto oba na své resignaci trvají přesto, že všichni členové výboru jim odhlasovali důvěru, skládá funkci i svazový kapitán Šembera. Prozatímním vedoucím schůzí až do mimořádné valné hromady „Čsl. Unie Boxerů Amatérů“ je zvolen archivář Flušs. Mimořádná valná hromada „Čsl. Unie Boxerů Amatérů“ koná se dne 1. března 1931 v Nár. domě na Smíchově v 8 hod. ráno. Na programu vedle resignací změny technického rázu.

Léon.

Připojuji k ref. kamaráda Leona pár vět.

O tom se, milý Leone, nezmiňuješ, že jistý pán prohlásil, že se mu v nynějším výboru hnusí sedět, kde jeden člen nařkne druhého, že se chodí do Olympijského výboru navečeřet. Každý cikán atd.

Snad mrzelo dotyčného pána, že se tam nešel najíst sám.

Dále jsi špatně informován, že dotyční pánové na své resignaci trvají, neboť již v pátek (20. t. m.) sv. kapitán svou resignaci odvolal. I s druhých dvou resignací sejde, neboť resig. pánové mají do příští chůze svoje rozhodnutí ohlásit.

Taková je pravda. Unie není České Slovo, kde po p. Šaldovi je p. Růžička největším pánem. A věřím, že i tam by si nikdo nenechal od někoho dělat na hlavu. Píďa Pešek.

Spojené osady Údolí Fichta a Libřičky osadní klub pořádají 1. března 1931 v Davelské Sokolovně velký box-match. Nastoupí čtyři prvotřídní dvojice. Exhibiční ukázkou boxu předvedou mistři Jakš a Kostřica z osady „Kennedy Ked“. Začátek v 10. hod. dop.

**5. března všichni na večer
„TRAMPA“
do Karlína!!!**

**KDYŽ KANADKY TEDY OD VÝROBCE
VESELÝHO**

PRAGA — Jéna.

PAX AETERNA.

— Jako korunu našeho díla postavíme obrovskou bronzovou sochu míru.

— Jo, a z čeho potom budeme lejt kanony? Jote.

Byla hrozná shánka po jednom osadním blbovi. Za půl dne ho našli, cejího ubřečenýho, u rybníka, kde hořekoval, že mu to nechce chytit.

— A co ti nechce chytit?

— Ten rybník, já ho chtěl těm bagánům vypálit děda.

V Praze v jedné ulici jsou na domě dva nápisy:

„Chraň, Bože, a žehnej domu tomu i všem, kdož vcházejí a vycházejí z něj!“

Pod tím stojí:

„Žebrání a podomní obchod jest přísně zakázán!“

Dandy.

redskin ze Seamewu:

odměna 100 liber šilinků

Nedada si ujít odměnu vypsanou „Třemi králi“ vulgo Frantou Sauerem, E. A. Longem a Emánkem Trojanem, sháněl sem hubenýho strážníka, ale marně. Přece však jednoho dne cítil jsem 100 liber šilinků už v kapse. Mám ale smůlu. . . Jdu večer ulici hluboce zadumán, znaven celodenním hledáním toho hubenýho strážníka. Co tak kráčím, do někoho vrazím, a ejhle, von to strážník, ale ne vobyčejnskej strážník tlustej, alébrž čudinka kost a kůže. I zaplesal jsem radostí a počal jsem kol něho křepčit k jeho podivu. Popad sem ho a táhnul do nejbližší hospody, abych a konto těch 100 liber něco popil. Když tak ve svornosti s mužem zákona popijíme 10. skleničku piva, náhle se zvedne a že musí už jít. „Kam by si chdil? (Už sem mu tykal.) Eště si dáme skleničku a pak tě puđu ukázat co by hubenýho strážníka a já dostanu 100 liber.“ Jó von se začal ale vymlouvat, že v 9 hodin je začátek atd. A na konec z něj vylezlo, že není strážník, alébrž že de na maškarní, voblečenej za strážníka. Do mě jako když třískne. A taky do mě třísknul, ale hostinskkej, kterej docela matematicky vypočítal. Já deset piv, ten strážník taky tolik a peníze? Já nic a „strážník“ vo bůra míň, teda taky nic. No tak sme teda lítlí z hospody voba. . .

To byl teda můj první strážník, kterýho sem viděl hubenýho. Hrom do něj švihni!

Polévku vždy na čundr si vemte,
aby byla dobrá, toho dbejte,
také uvařená na to tata
a tou je dršťková

„PERFEKTA“

BOHUSLAV NOVÁK, Praha-Karlín, Zahradní 7.
Telefon 294-14.

Na pařížském předměstí.

Svět zmrzlých květů roztál na okně
Seina se nadouvá a příboj dozrává
na břehu přístavu pes vyje žalostně
a unavený tulák vyspává.

V klávesách továren smrt hraje písničku
reklamní černoch žvýká suchary
tvůj úsměv, soudruhu, polekal paničku
— na hrobech Komuny doutnají požáry.

Navečer přijde pekař, přidá kvasnic do těsty
pecnům chleba poděluje, kladivům a ženám
v podzemí dělník jede metrem do města
a říká si: Mám — nemám, mám — nemám?!

Marko Polo.



— 'k sem k tý zmiži skočil a uříz sem jí ocas.

— A proč ne hlavu?

— Tu už neměla.

Pan Pad'our je děsný mecenáš a ctitel umění. Kdykoliv se dozví, že nějaký básník umírá hlady, pošle tam okamžitě svého sluhu, aby se poptal, jak se básníkovi daří.

Nora.

Pítá se pan učitel: „Estlipak, hošové, víte, kdo sepsal Jiráskův „F. L. Věk“?“

A ku podivu pana učitele věděli to všichni, dokonce i Alfons Parlásek.

Redskin ze Seamewu.

Kamaradum!

Osada „Ružové údolí“ doporučuje všem trampům kanadky od Bohaty, neboť všichni osadníci jsou s jeho zbožím úplně spokojeni.



— Drahý pane Pad'our, proč chodíte stále po špičkách?

— Poněvadž bych jinak coural břicho po zemi, voni chytřej!



Vzpomínali kluci zamýšleně na školu. Zavzdychal Bagír:

— Jó, kde jsou ty časy, pane bože! Když mě pan učitel dával vostatným za příklad!

— ? Tebe?? Za příklad???

— Nojó! Za vodstrašující.

lord.

trapem „Trampem“

— Jote, 10. II. Zákon o zákazu trampingu prej nebude uvedenej v platnost. Udělá se to prej dle návrhu čelných myslitelů takhle: „Autobusy budou smět jezdit jen do Bráníka. Dráha bude zdražena, a sice o 1.50 Kč za 1 km a lesy kolem Prahy se na dištanc asi 30 km vykácejí.

— 10. II. V novém filmovém atelieru společnosti C. D. E. F. bude natáčen film dle románu „Pes a kus masa“

— Praha. Neza městnaní nebudou. Stojíme před ožehavým problémem. Kde vzít nové nezaměstnané? Tolik jich bylo a najednou není žádnéj. Přijměte nezaměstnané, dokud je čas. Nebudou!! Pochcípaj z těch ubohejch podpor hlady.

— Tak těbůch, Máry! Já chvátám. V šest musím být na Václaváku.

— Co tam budeš dělat?

— Hele, nebuď indiskretní!

— A co tam budeš dělat eště?

Nora.

TRAMP a TRAMPSKY OBRANNY VÝBOR VELKÉ PRANY

pořádá

ve čtvrtek, 5. března
1931 ve velkém sále
Nár. domu v Karlíně

VŠETRAMPSKÝ VEČER.

V programu vystoupí:

Eman Trojan a jeho parta

Settler club - písně. Trampská scéna.

Od půl desáté tanec — Orig. jazz.

Vstup Kč 6.—

Začátek v 8 hod. večer.

Frak zakázán. Kamarádi, pokud kdo přijдете v tramském, vezměte si střevíce, protože hostinský nedovolí rejdit v kanadkách.

Zajistěte si včas vstupenky!

Osady necht hlási okamžitě své nezaměstnané kamarády pro které jsme vydali 50 volných vstupenek.

„TRAMP“.

Ahoj!

Národe trampský z Lomnice, Hradiště, Jičina, Sobotky, Bakova, Turnova, z Cisté Bělé a Nymburka! Spojené osady mladoboleslavské volají Vás na potlach 28. února do „Dělnického domu“.

Do boje za svobodu trampingu!



— Já dyž du po ulici, tak potkávám tolik známejch, že je ani všechny neznám.

žak joskop.

co vidí tulákovy oči

pohřeb v Berlíně

Fritz Tiez se narodil v předměstí berlínském. Berlín je krásné město; rovné ulice, auta, tramwaye, autobusy o dvou patrech, podzemní a nadzemní draha, prodavač banánů (půl funtu za 40 feniku), prodavač novin, Wertheimer, Vaterland a nad tím vším schupo, posvátný schupo s přiléhavým kabátem a kalhotami zasunutými do kožených holení. Nedotknutelný a posvátný pan strážník, ideál Fritzův.

Fritz dorůstal a jeho ruce vykonávaly různé práce až do doby, kdy byl odveden na vojnu. — Byl odveden, jeho hrdost se nemálo zvětšila, byl vojákem, vojákem ochuzeně a ztenčeně německé armády. Byl nejschopnějším ze schopných.

Jeho ruce poslušně vysekávaly pozdravy a házely ruční granáty, jeho nohy nadšeně dělaly přiskoky a pokleky. Byl voják, byl dobrý voják, který se stará jen o svou vlast a o sebe.

Kasárna opustil s pásky zupáka a doporučením od velitelství pluku, s nímž zašel na policejní ředitelství. Potom mu nastala těžká práce. Vtloukal do hlavy

jména ulic a okresů, předpisy a rozkazy. — Po několika měsících dostal uniformu. Krásnou uniformu s černým kabátem, holeněmi, přilbou s plochým dýnkem, krátkou šavlí a revolverem.

Fritz Tiez nastoupil službu bezpečnostního strážníka pod číslem 3501 a číslo 3501 přesně chodilo po ulicích jemu určených, vždy tři hodiny, načež tři hodiny sedlo na komisařství. Přesně — jen přesně, tři hodiny, ráz — dva, ráz — dva; „Hallo, mein Herr, gehen Sie rechts!“ ráz — dva, ráz — dva; „Co je to tady? — Rozchod! Rozchod! — Kommen Sie mit mir aufs Wachzimmer!“ ráz — dva, ráz — dva; „Zatracenej dědku! Nedovolená žebrota, koukej, ať zmizíš, nebo tě kopnu!“ — Přesně — jen přesně, tři hodiny, pak tři hodiny odpočinek.

Erhart Roth se narodil také v předměstí berlínském. Tam chodil do školy, jedl turín a flundry, pak vstoupil do učení. — Učil se slevačem. Přinášel klíny, podával formy a těžké kelímky s bublajícím kovem. Vdechoval páry, které vytryskovaly se vzpínajícího se kovu, vlévánoho do forem. Po práci četl a díval se na bídu kolem sebe. — Zmužněl. Bojoval. Ne ručním granátem, ten nedostal do ruky, ale slovem, horkým slovem Hart Rothovým, které vybuchovalo a štípaio v začouzených stěnách místností.

Erhart Roth, slevač, byl veden v policejních záznamech. Hart Roth byl vedoucím mnoha očí.

Ke královskému paláci vede dlouhá ulice. Wilhelmstrasse. Sem se vyrojovaly řady nespokojených, zde do nich bylo střeleno a zde byly potlačovány. Domy na ní jsou otlučeny kulkami a nechávají svou nešťovicovou fasádu obdivovat cizinci, jedoucími si prohlédnout palác.

Jednoho dne se řítil k Wilhelmstrasse dav. — „Což musíme pořád být ztenčovani, což naše mzdy jsou rejdiště pro procenta?“ tak k davu mluvil Hart.

Fritz chodí přesně po ulici, uvidí shluk a jde k němu. Schupo je nedotknutelný. „Co je to tady? Rozchod! Rozchod!“ Hart je zvyklý zvedat těžké kelímky. — „Eh, uhní, votroku!“ Hart zdvihl Fritze, odhodil ho a průvod šel dál. Čís. 3501 běží příční ulicí k telefonní budce a volá o posilu.

Řada mužů stojí s odjištěnými karabinami. — Řada mužů se pohybuje proti nim. „Dopředu — vorwärts!“ A Hart Roth se vrhá proti řadě. — „Náhodné výstřely!“ — Demontrace je rozprášena, jen několik těl zůstalo na dlažbě.

Na černé tabuli, nad bílým lůžkem je křídou napsáno Erhart Roth, slevač. Muž leží v horečce, muž umírá.

Rudé kruhy mu víří hlavou a kolem očí. — Náhle vidí, že proti němu leze housenka, obrovská housenka. Na nemotorné hlavě sedí helma s rovným dýnkem, hlava má Fritz Tiezovy tahy. — Hu, hnusná housenka. Z ní vylézají odporné zjevy. Hu, vždyť je znám, ten s tou vysokou helmou, toť policmen anglický, zde československý nafukuje své břicho, tam francouzský s knírky a pláštěkem pošťáka, zde třírohý klobouk a rákoska, opěry fašismu a jiní a jiní vylézají a usedají na chlupaté tělo housenky, která se snaží zadusit dělníka Harta. Hu, jak je hnusná, ne, nesmí ke mně; zvedá nohu a šlape na ni, z housenky vytryskne hnědá čpící tekutina, dělnictvo je pomstěno, spokojeně vzdychne.

Ošetřovatelka zaslechne vzdech, přistoupí, ohmatá muži puls a přikryje mu tvář pokrývkou. Za chvíli přijdou muži s nosítky a uloží na ně tělo a černou tabulku se jménem.

Za černým vozem jdou nemluvní, učernění a udření muži. Se všech stran je obklopují muži s plochými helmami. Vedle vozu jde Fritz Tiez, má prýmky nadstrážníka. — Za zásluhy. — Dnes pochovávají soudruha Erharta Rotha, slevače! Policie má pohotovost. K vůli němu naposledy. Není již dělník Erhart Roth, je pouze nadstrážník Fritz Tiez. — Jak dlouho? — Za vozem jde mnoho Hartů se stisknutými zuby a zatvřenými pěstěmi. — Jak dlouho?

Jak žijeme

kobyla

Hubená, shrbená žena s náši na zádech, na nepřeoraném poli bramboriště, zapadala úplně do rámce sychravého podzimního dne.

Její vyhublý, strhaný obličej hovoří o mnohém strádání a bidě.

Zalekla se našeho přechodu na pole, ale když poznala náš stejný cíl, stala se přístupnou.

— Když byl nebožtík muž živ, bylo to přece lepší. Už je tomu rok. Vod jeho smrti se tlaču jen tak tak.

— Byli jsme 18 roků v deputátě u statkáře R. Starýho kopl kun do břicha. Dva měsíce s tím, chadák, ležel v nemocnici, až zemřel. Za tu dobu jsem se zcela vyčerpala. Statkář nás vyhodil z bytu. Vzal nás k sobě švagr. Sam toho místa moc nemá. Kluk se učí druhý rok. Vydělává 30 korun týdně. Holka chodí do druhý měšťanky.

— Stánim to jak se dě.

Na tohle jsem si vzpomněl, „milostivá“ pani R., když jste vzdychala na peroně českobrodského nádraží nad osudem vaší nádherný přemenný kobyly, po které zbylo nevinné hříbátko.

Kolik, „milostivá“ pani, je třeba krve takovýchto vesnických žen a mužů, kteří se dřou na vašem velko-statku, na jednu takovou kobylu. (Stála prý jen 8000.)

Vzdychala jste také nad tím ubohým člověkem, který padl ve vašich službách, litovala jste té ubohé ženy, když ji váš pan manžel vyhodil z bytu úplně bez prostředků se dvěma dětmi, odkazanou samu na sebe, tak jako to „ubohé“ hříbátko, které musí kočit živit z láhve, ptala jste se té ženy, jak ona bude živa?!

Zvíře má u vás větší cenu než člověk. Toho můžete vyhodit kdykoli, a nemáte žádných finančních ztrát, neohroží to nijak vaše výlety s dceruškou do Prahy na různé čajové a podobné pačourské nesmysly. — Ale, „milostivá“ pani, i na vás jednou dojde.

b. hrachovina.

zkrachneš, holka . . .

Raňička zlatých hodin na mramorovém podstavci dolezla na dvanáctku. Oceiová palička dvanáctkrátě dopadla na stříbrný zvoněk. Pan ředitel se probudil. Roztahl své žabí ruce, zabekal, rozšklebil se v pinotučný úsměv, poposedl v klabovce, vyndal třpytivou cigártašku a z ní špinavý dámský, kdysi snad růžový podvazek. „Mrška, ta mi dala co proto.“ — Na „pracovním“ stole ve vychladlém gábl-guláš plavalo nedokouřené havana...

A když jeho osmiválcová limousína líně se plazila ze dvora fabriky do Grand Café Restaurán, tovární siréna chraplavým hlasem bručela „p r a c o v n í“ potedne...

Ze soustružny vyvalil se proud stínů — mužských i ženských stínů. Pršelo. Bábky jim přinesly na nosítkách pokvku a vyčpěle pivo. U zdi, tapetované zeleným kobercem plísně, pod okapem — stály fabričky. Šestnáctileté DĚTI s vyhublými tvářemi a vykřičníky v očích. — Z modrých bandasek plýly své kafe. Bledá, zasněná Soňa chvěla se zimou. Roztrhaný, lehký kabát naprosto nestačil. „Da, da — ješčo dneska si ho nádo kupit...“ — sáhla za punčochu a vytáhla stokorunu — zelenou a mde vonící. „A na večerji ida do gospody — abyste věděly.“ — Šestnáctileté děti očima pronásledovaly po prvé přeloženou bankovku. Modrá sukně odhalila zase konce hrubých punčoch. — Na jedné byl provázek, na druhé špinavý, kdysi růžový podvazek. — Mdlá, nasládlá vůně slabounce zavánula vzduchem. Jen na okamžik. Drobné kapičky deště jí srazily k zemi. — — Černovlasá Pepina, bývalá číšnice, však ihned postřehla tento fakt. Rozvážně dozvýkala své sousto a pronesla svou radu do života: „Zkrachneš, holka!“ — —

A když siréna znovu vdechla život do strojů a dělníků, Soňa již zase skládala ozubená kolečka na placák a vozila do montovny. Jednotlivé stroje jako by se předstihovaly. Hučely — piskaly — boučaly — a všechno splývalo v jediné, stále se opakující: „Zkrachneš, holka!“

RED-RAT. Věnováno DAUROVI.

bur-bo:

„obláček naděje“

Ležím na trávníku, nohy daleko natažene, obrácen k nebesum. Pozoru obláčky plující po obloze. Občas zabatám z oblíbene fajecky, než zase upadám do mrákot. To, čím je naplněná má hlava, není žádný tukový ani jemný turecky tabák. Ne. Naplnit jsem ji svými vzpomínkami, svými nadějemi, polibky věřejška, překážkami zítřka, svými sny, jez nikdy snad se nestanou skutečností; a z dýmky stoupá kouř, stoupa výš a výš, rozpíná se, řídne a uniká. He, čím jsou me sny a naděje! Slabý vanek stačí je rozprášit v nuvěč. Zadumciv vzdávám se myšlenek; velké máry v podobě snů sprádají mou mysl... usínám... Mhavé stíny... kouř... ohen... oči divoce vypoukny... Ku předu! Pozor na pravo! Palte!! Sítěty pleskají o protější domy. Prchám známými ulicemi; za sebou slyším ryk pronásledovatelů. Tisíce světél, pekelný hluk mě doprovází, ohlušuje, ostepuje. To nejmenší světélko na konci ulice je mým cítem;

tam čeká na mě netrpělivě má matka. Bežím rychleji a rychleji, vidím již již v okně — vztahuje ruce a volá: mne. Ještě několik kroků a jsem v bezpečí; vzduchem to zahvizdne. Projela mě! Křečovité svírám ránu — skrz prsty stříká horká buňčeská krev; hlava se mi točí, nohy klesají... padám... — ještě pevněji svírám kradený chleba. „Ke zdi! Ke zdi s ním!“ „Dáme ti nazrat! Hned! Nazereš se ho, pse! k s volovem!“ Několik paží se mně chápě, táhnou mě přes teplá ještě těla... stavi ke zdi... — Probouzím se zpocen na celém těle. Sahám po dýmce. V uších mi ještě hučí to prokleté „palte“! Na prosluněné obloze plují opět růžové a zlaté obláčky. Jeden z nich méně nádherný, ale něžnější ostatních, bělavý, nekonečně lehounký, poutá zvlášť můj zrak. Provázím ho zrakem i myšlenkami na jeho cestě k slávě sluneční a miluji ho, strašně miluji, neboť jsem pochopil a vim, že onen obláček byl utvořen z kouře mé dýmky, z dýmky, kterou jsem naplnil svými vzpomínkami, touhami sny a nadějemi v lepší život. —

president Masaryk v Almanachu Kmene:

„Žaludek si potřebuje odpočinout, jak každý pracující úd a toho se mu dostane vyhladověním. Většina lidí nechává svůj žaludek dřít do umoru — přejídat se je jako nad své síly nosit těžká břemena. Dnes už i medicína varuje lidi před tloušťkou; tloušťci se nedožijí dlouhého věku, protože ukládají většinou orgánů přibližně námhu. A nad to tloušťka není pěkná na pohled. To se roznámí, i to patří k programu humanitnímu, aby lidé byli krásní.“

Brožované ročníky 1930

budeme prodávati po
15 Kč.

Objednejte předem!

drby z čundrů

VŠETRAMPSKÝ VEČER.

Vstupenky na Všetrampský večer jsou již v rozprodeji, hlaste se o ně v administraci Trampa, Praha I., Karlova 14, denně od půl 9—12 a od půl 3—7 hodin. K výzdobě sálu potřebujeme osad. vlajky, za jejichž vrácení plně ručíme. Žádáme proto všechny osady a kluby (i venkovské) o jejich zaslání nebo doručení do administrace; případně vyzvedneme si je sami na písemné nebo telefonické vybídnutí.

ale potázali, když jste shledali náš ohromný odpor vůči vám a vašim výrokům, které hned v zárodku jsme potlačili. Namítali jste nám, že útočíme na D T J., Sokol a na FDTJ ne. Nuže, nebudeme přece útočit na lidi, kteří jdou s námi, to je jasné. Či ne? Přece jste nemohli od nás očekávat, abychom šli sami proti sobě. Že vy to činíte, proto právě nejste trampové, což je na vás ostatně vidět. Jen ty vaše holky, když se na ně člověk podíval, tak mu muselo být zle. Celá naparáděná, obličej samý emajl, no, zkrátka, lidé, kteří trampují v ostravských kavárnách, a ne někde v přírodě, venku, mezi námi opravdovými kluky. Hleděli jste na některé naše kluky svrchu, tak jako na něco nižšího, méněcenného, a to je právě důkaz vašeho „kamarádství“. My jsme si všichni rovni, ať úředník nebo sluha, nádeník, řemeslník, a to nejen venku, ale i ve městě, a toho vy postrádáte. Ano, mládenci, jednou to poznáte!

Teď ještě něco; týká se to našeho Trampského oblastního výboru. Na-

dopis Franty Šerlíka, při čemž vášnivým a bouřlivým způsobem byla T. V. D. projevována důvěra a naprostá solidarita. Po přečtení a odhlasování resoluce byl program potlachů zakončen výkřiky: „Do paďourů hej-rup!“ Jsme spokojeni s výsledkem a doufáme pevně, že na příští potlach, který se bude konat tentokrát v Kolíně, přivítáme jistě i kamarádů i kamarádek. Ahoj! Dick.

Přesné datum potlachů otiskneme v příštím čísle „Trampa“.

Kamarádi a kamarádky!

Tímto oznamujeme všemu trampskému světu, že na Ostravsku přibyla nová osada

„ŠEDÝCH VLKŮ“.

Žádáme o laskavé přijetí do Vašeho středu. Hřímavě „Ahoj!“.

Za osadu šerif Don Juan.

Osadníci: Ed, Fred a Red.

Mor. Ostrava, 17. února 1931.

5. března všichni na Všetrampský večer!

Všetrampský večer bude opravdovým trampským podnikem a přičiňte se rozprodejem lístků o velkou návštěvu a jeho plný úspěch!

„Pražským osadám“

Hlaste ihned delegáty do Trampského obranného výboru, abyste byly zpraveny o celé naší činnosti!

Ostravským taky-trampům, trampujícím v rámci soc.-dem. strany a republiky československé.

Je po té naší protestní schůzi, na které jsme dokázali nejen svou mohutnost, ale taky sílu, jež si nedá od nějakých takových kantorů vyprávět báchorky o mládeži s neujasněnými myšlenkami.

Měli jste, pánové, v úmyslu, rozbít nám slezinu pod rouškou slibovaného kamarádství. Se špatnou jste se

mítali jste proti jeho volbě, že je volen z našich kluků. Nuže, nás bylo přes dvě stě, kteří se navzájem známe, a vás patnáct, které z nás nikdo neznal. Měli jsme volit vás? Když s vámi nikdo nesouhlasil? A vůbec, psali jste po schůzi, že byli komunisté u nás na námluvách, abyste tím zastřeli námluvy vaše u nás. Pánové, zbytečně se staráte, nás nedostane do organizace nikdo, a vy v čele s vašim jasnomyšlenkářským učitelem Vítkem už vůbec ne!

Ahoj!

Ostravák.

Potlach v Kutné Hoře se vydařil, třebaže nebyl tak četně navštíven jako kolínský. Bylo to další úspěšné utužení styků mezi trampy a s nimi sympatisující veřejností. Za T. V. D. promluvila kamarádka Blanka, vystihující pěkně přítomný stav mezi děvčaty a ukazující, jakým směrem nutno jít. Svůj stručný, ale účinný proslav zakončila propagací „Trampa“. Po zábavném programu, v němž spolupůtkovali kamarádi z Lone Staru, byl přečten

Do Kutné Hory.

Kluci! Velice se vám povedl váš potlach, kterého jsem se také zúčastnila. Bylo to moc hezké, jenomže, hoši — sami si to přiznejte — jste se měli trochu víc rozpovídat. Tohle bylo spíše jako taková taneční zábava, na venkově tomu říkají tancovačka nebo muzika. Když jsem jela z Prahy, představovala jsem si, že jedu na schůzi, na trampskou schůzi, jak tam budete jeden přes druhého povídat svoje názory, a zatím jsem si jela zatančit. Hoši, všichni co jste tam byli, jeden vedle druhého jste správní kluci, a myslím, že, až pojedete na váš druhý potlach, bude to už schůze kamarádů-trampů. Vim, že v příštích číslech našeho „Trampa“ budete do mě řezat, uvádět své důvody a vyčítat i to že jsem „ženská“, tedy s krátkým rozumem, ale, kluci, ráda všecko uznám, když jiné vše odůvodníte. Zatím, kluci, uznajte, že mám pravdu a společně si zavřem: „Do paďourů rup, hej-rup!“

Vaše Blanka.

osada redakce

čtenáři pozorují...

Jistě jsou to neobyčejní lidé, tihle čtenáři. A jakpak bychom neměli býti na ně hrdí? Je vidět, že náš národní a slovanský cit ještě žije — a žít bude až na věky. Jeden cítí na př. opravdové rozhořčení nad nečistotou naší státní mateřské řeči, kterou nám hlasatel „Radiojournálu“ hyzdí. Jiný zase pláče pro hladové koroptve, ale to vše nic není. Jeden (který patrně bude velký vlastenec) navrhuje, aby se znovu zavedla vojenská taxa: to je poplatek, který by platili ti, kteří nebyli odvedeni do určitého věku. A proto, že je známo, že za války odváděli i 60ti leté muže, tedy taxa by se platila tak přibližně do 60ti let. Panečku, to je zase něco. A jak to, že už se na tohle nepřišlo dávno, jak je tím stát ošizen? Buďte voják — nebo plať. No tak, vidíte kluci, zase něco kloudného. Když Vás neodvedou — budete platit.

Oni Vás třeba u odvodu nevezmou, budete nezpůsobilí, snad moc vy-

krmení od toho nic nedělání, nebo budete nějak vadní, zkrátka pro vojnu se nehodíte. Z té kterékoliv příčiny Vás nevezmou a tak budete platit vojenskou taxu. Kteří budete bez zaměstnání, nebudete mít peněz, dáte se zavřít. Budete třeba dělat Waldesovi knoflíčky nebo lepit pytlíky, budete mít zaměstnání (které byste jinak nedostali) a budete se mít dobře, mrkev, fazole, boby, brambory, to vše zvýší Váš blahobyt buďte na Pankráci a nebo na Borech. Hůř bude těm, co budou dělat. Těm budou daň strhovat přímo z výplaty. Ale konec konců, láska k vlasti zvítězí. Nepojedete v sobotu a v neděli nikam na čundr, když nebudou prachy a je to odbyté. To bychom nesměli býti uvědoměli vlastenci, abychom se vzpouzelí a tím také se usnadní zákaz trampinku a je vyhráno. Proto proveďte třikrát sláva a jednou nazdar onomu osvícenému čtenáři

Božena.

Prohlášení.

Všem osadním podilníkům z osady „Hobo“ pod Ondřejníkem (Morava) dávám na vědomí, že dnem 1. března 1931 zříkám se svého největšího podílu, který jsem investoval do stavby této chaty, ve prospěch kamaráda Sama z naší osady.

Vyhrazuji si, že budu dále jezdit do „Hobo“ jen jako návštěvník a že mé místo na osadě nebude mi nikdy vzato.

K vůli tradici této první trampské osady v Ostravě, kterou jsem založil, žádám, aby jméno osady nebylo měněno a též já nebudu jméno přenášeti na chatu svoji, kterou zde postavím.

Činím tak proto, že jeden bývalý náš osadník šíří pomluvy, že chatu chce prodat a ujet; cítím se dotčen. Na důkaz toto prohlášení. Hoban.

Osada „Colorado“, Vršovlice!

Kluci zlaté, ozvete se osamělé trampce, která by ráda byla přijatá do vašeho stádu. Udejte mi v „Trampa“ místnost kde kováte vaše sleziny! — Pod značkou Daisy.

Lyžaři, dopravíme vás levně na hory!

Osadní pošta.

Z Hostomic do Hostimic!

Kluci z Hudsonu dali jste si ale blbý jméno. Ani za mák charakteristické. Navrhl bych vám lepší: „Osada zlatých řetízků“. Tak by Vás aspoň poznali na čundru ti, kteří Vás neznají v civilu. — Kluci, neblbněte, vždyť jste trampové. Myslete, že s téma přívěskama, který vám čouhají z kalhotových kapsy uděláte štěstí v neděli? Vyndejte to „zlato“ z kapsy a prodějte to (jestli vám za to někdo něco dá) a pak to spolu propijem. To vám radí

Flink, příšera z Havaie.

Kódl ze Samoty!

Odovídám ti za celou naši ohromnou vosadu: Přijď se nanás co nejdříve podívat. Jistě by jsme nějak slezinku udělat mohli. Tak přijď a neboj se, že nás vyžereš, my už jsme vyžraný Za všechny:

Kid z Orinoka,
„údelí vodopádů“, Srbsko.

Výstraha!

Dávám s tímto na vědomí všem osadám, že navštívil naši osadu známý trampík, t. č. se toulající hošoun — slyšíc na jméno Asketa — jméno osady diskrétně zamlčují, páč osadě tropí tento hošoun vodu, na co on nedbá. V naší osadě řádil děsně drze a způsobil škodu, která není krytá pojištěním. Svým stále otevřeným výfukem choval se provokativně a dohnal osoby z chaty úprkem ven do mrazivého počasí na nucenou vycházku, což on doprovázel pustým chechotem. Proto,

osadníci, varujte se přijmouti tohoto vzácného metrologa trpícího na jižní větry, který jest též hledá pátracím oddělením firmy Hydiko — pro nekalou soutěž — pod střechu svou! Stop!

Dandy.

Červené osadě „Texas“ stanáři Praha. Mýma národu!

Kluci, áměs. doba nás oddělila od sebe a už jste se rozprchlí jako vrány po Praze. Já jsem se vrátil a nezapomněl. Pár vás bylo na potlachu u Čísla, ale to není všechno. Kde jste ty časy, když jste svým mužstvem budili postrach na smíchovském pacifiku. Kdy nám patřila Berounka. Koukej jim Maugli domluvit, ať netrumou, dyť to červený je naše. El passo, Proudý žádá a spáňeni, Venca Red. a i, tak zas budou hodokvasy a žerťky a bude všechno v pořádku. Zatím stisknu ruce a bučí Ahoj cvej váš šerif

Sedý Medvěd.

Věno Marku ze Sadský.

promiň, že jsem k Tobě nepřišel, nebylo mě dobře, tak tam asi přijdu tento týden, poněvadž již koncem ledna chci vyrazit. Sakal samotář, šerif os. Santa Lucie.

Serife z Čerchova!

Jak píšeš v minulém čísle Trampa, soubhlám s tebou co se týká trampů na plzeňsku a v Plzni. Je pravda, že je zde hodně kluků a dobrých kamarádů, ale vidím často jak jedou na př. dvě skupiny na tremp společným vlakem a vůbec se neznají. Bylo by určité třeba, abychom se zde sešli aspoň šerifové, jak píšeš. A sice v brzké době, než začne „sezóna“. Ahoj! Za osadu „Lineich Koster“.

Brajgl.

Byli jednou čtyři kamarádi: Harry, Jerry, Ferry a Walker, až k nim zavál zlý vítr — říká se mu — holka padourka. Harry a Jerry přechtěte si tohle je to poslední cesta, kterou z vás chceme to, co jste byli dřívě. Radíme vám „Vzpamatujte se“. Nezahazujte kamarádství k vůli těm R. J., B. P., J. P., V. P.! Jistě ty za to nestojíš. Buďte moudří kluci a zahněte včas. Znáte písničku: „Osada ti vše nahradí?“ Rveme Ahoj!

Walker a Ferry.

Frantovi Kališteňskému!

Kamaráde, při čundru Podyjím, listě jsi zažil zklamání. Není pravda, že jeden šudák, boxer šerifem Podyjím, a také pochybuji, že na Tvoji výzvu se znějšímí trampové polepší. Ve Znojmě jsem poznal jen asi 5 dobrých trempů. Když jsi chtěl najít dobré kluky, měl jsi zajít do Mikulova a Mor. Budějovic. V Mikulově jest trempů málo, ale dobrých. Tak se to má i v Mor. Budějovicích, kde nám chatu lesáci rozbili, a od té doby jsme byli stanáři a silniční. Nevydržím na jednom místě a raději se toulám. Píší Ti proto, protože jsem bývalý šerif chaty „Větrná Smršť“, z Moravských Budějovic. Snad jsi četl naše prohlášení i protest proti Sifirnému tisku v Trampu. Až někdy budeš na čundru, zavítej do Poličky v Českomoravské vypočině a stav se u dobrého kamaráda. Osady zde sice není, ale jen co seženu dobré kluky, chci ji založit. S buronským „Ahoj!“ „Divoký Fatty“.

Švejkovi z Yuconu-Llheměřice, t. č. olomoucký kasárna!

Holomku zpusilá, co te napadlo, jít se vykrmovat komisárkem? Vosada ti za to zasílá holla. Koukej se vozvat, nevíme tvoji adresal Přispěj něčím na cestu, třebaš olomouckejma seřeckama. Ahoj!

Kamaráde z Č. Budějovic.

kteřý isl byl na slezině v Kolíně, promiň, že jsi mne nezastihl doma. Čekal jsem tě v pátek, jak jsi slíbil a odešel jsem pak do Nymburka. Zděl mi adresu a na shledanou na slezině samotářů. Ahoj!
Slička

Budvajs:

Kamarádi, Noro, Týbo, Noheile, Gody, Honzo Mahre, Señore a ostatní, děkuji vám za kamarádské přijetí 25. ledna. Bylo mi tak mílo mezi vámi. Že se mi, věřte, vůbec nechtělo domů. U vás jsem poznal pravé kamarádství, jakého u nás postrádám. Děkuji za zrádlo, pitivo a hlavně za prachy na zpáteční cestu. Zdravím všechny kamarády i kamarádky, s kterými jsem se nemohl rozloučit Noro, nezapomeň na velikonoce Jo Strakonice přijet se scénou, těšme se na vás všichni. Nepřijedeš-li a nenapišeš-li mi, jak jsi mi slíbil, to bude hoooooooooh. Psal jsem ti, ale odpověď dosud žádná nedošla. Ahoj!
Bludnej.

Pršera z Marajo!

Prosím tě, kamaráde, dohlédni mě na Margaretku, zdali je ještě celá, a zdali mě tam někdo nic nešlohnuh. Nemohl jsem dosud dohrát to „r e m k o“ mamuška hekala. Pozdravuj tatka a máteru Zámka Ahoj!
Johny.

Kamarádovi z osady „Tolmačov“!

Kamaráde, pamatuj se estě na toho kluka v tom křiklavým kanadáků a v těch plátěných golfkách, z os. Vandrůk z Hluboký, viš, jak si nás potkal na schodech na potlachu v Budvaissu. S mojí slezinkou to dopadlo takv jak, jako tobě. Tak jsem teď estě s jedním kamarád, srotek. Tak se koukej co nejdřív vozvat ať mám na tebe adresu. Ahoj! Piš na adresu ale brzy: Gehády Vopátka, Hluboká n. Vlt. Zámostí.

Uá — Plzeň!

Iy šlengr, když si vypůjčíš adresu na Mignon, tak ji koukej napsat! A neboj se, že ti zůstane na krku! To je k a m a r á d ! A přece tě pozdravuje. Tvoje jméno prej se rozkošně vyslovuje. Až přijdu, navštívím tě ohledně bližších vztahů!

*

San Diego!

My tuláci si asi všichni rozumíme, ač jistě ty věkově starší nežli já. Naše dopisy se sešly moc set kilometrů na sobě ve Francii a oba prý potěšily. Prej jsi zlatěj kamarád!

*

Tak Frantino Serife!

Prohlédněte to tam a ten pozdrav dej otisknout, až přijdu domů, taky pomohu rozšířovat myšlenku trampství! Srdečný Ahoj na všechny a na naši černou Plzeň.

Johny Mercedes z Hamburku.

Osadám Wloming a kamarádům v údolí Temna (Karlovice).

Vřelý dík Pepiku Mackovi a Šerifu Arnoštovi za Vaše přijetí na mém čundru, který sem si tím u Vás osladil. Rádský pozdrav všem klukům z „Wiomingu“ a z „Kamarádů“, jakož i spojeným osadám údolí Temna; Montana Jerome, Dawson, Aljaška, Ophir řvu Ahoj! Maxa z Festunku.

Osadě „Strong-heart“!

Kluci, tyhle řádky není žádná kritika, ale je to výzva k opakování vaší scény. Viděl jsem dost činoher, ale ta vaše je mezi prvními. Jste tam samý správný kamarádi a co se týče toho krátkého proslovu o tom novým zákazu proti nám, bych si nic nepřál, než uskutečnit co nejdřív a to zvonstra to „Hejrup do pa-dourů!“ Za tu budou u „Zrzavý kolčavy“ bych Vám dal tak jeden tác, ale bramborový polívky ve těch burá na pivo. Až budete zas něco podobného pořádat, tak to oznamte v Trampu a já k vám přijichám s osadou „Ontario“. Nařikat na pankrot nemusíte, dyk to bylo vidět, a ostatně, vždyť to není žádný obchod. Tak, kluci nezapomeňte a kdyby to bylo, tak je pozdě. Hejrup — Ahoj! Za osadu „Ontario“:
Serif Cassidi.

Kamaráde Milo Plachých!

Přál jsi si se mnou mluvit, ale nenapsal jsi mi adresu. Jsem na každém potlachu Pražských trampů v Praze, hlaš se u kamaráda Franty Šerifa nebo Vodry, on mě zavolá. Zde moje civilní adresa: B. Veselý, Praha XIV., Přemyslova 361. Ahoj!
Sibenice.

Malý oznamovatel.

(Slovo i Kč. — Pro předplatitele a přispívatele 70 haléřů. Tučně tištěné slovo dvojnásob. Obchodní inserty podle insertní sazby.)

MALÝ OZNAMOVATEL OPATŘÍ VÁM VŠECHNO!

SRAZ TRAMPŮ u „Zálišů“ v Karlíně, Královská 13. Místnost L. O. K.

KAMARÁDI, NAVŠTIVTE MĚ! Prodávám dobré gramofony a ještě lepší desky za levné ceny. Nové desky Ia slágy 9,90 Kč. P i h e r t. Praha II. Spálená 15.

STARŠÍ ŠATSIVO, obuv a veškeré odložené věci nejlépe koupíte i prodáte u „Partie“, Praha VII., Belcrediho tř. 40. Ceníky vetešnického zboží zdarma.

KANADKY Ia vysoké 260 Kč, polo 195 Kč. J. Skála, Smíchov, Šteřánikova 23 (u Anděla).

VZDUCHOVKY, PISTOLE velmi výhodně Vysokčil, Smíchov, Palackého 2.

KAMARÁDI! Kanadky, kedsky, Ia a levně, koupíte u J. Hornoia, Praha VII., u Hlávkova mostu. Stanice elektrické dráhy 6, 8, 12, 18.

TŘI KAMARÁDKY chtěly by z jara jezdit na osadu. Značka „Tři“.

Prodám REVOLVER. Zn. „Colt“.

Koupím CHATU. Zn. „2—3000 K“.

Následující značky mají v admin. došlé dopisy: Hotové 1, 3000 Kč 1, Trampky 1, Neroztrískané 2, Bucki, osada G. W. 1, Karel z Omahy 1, Darebové všechno spolu 1, Cena 1, Cena podle dohody 1, Osada 2, Chajda v lese 1, 2000 Kč 2, 2500 Kč 1.

Administrační sdělení: A h a s v e r e, stran tiskopisů obrať se na tiskárnu Šefl Jaroslav, Praha I., Malá Karlova 29, odvolej se na nás a sděl jim, že Vodra provede korekturu. Díky za adresy! Zašleme Polepšovnu. — Pekárek, počkáme ti. — Lucie, v době před třemi nedělemi jsme žádný dopis nedostali a tudíž také ne peníze. Prachy vždy jen složenkou. Zasilání zařizujeme. — Všem, kdož mají objednaná stará čísla, ročníky a desky, sdělujeme, že vyexpedujeme vše v nejbližších dnech.

Použijte služby Malého oznamovatele!

Snad se dočkám!

Jsou tomu tři roky! Tenkrát po celotýdenní dřině chystal jsem se do mojí chajdy, spěchal jsem k ní sám, poněvadž jediný můj kamarád, pravý kamarád, sloužil vlasti, či spíše paní majorové, kde dělal „fajfku“. Byla již noc, když pomalu jsem přecházel po chatrné lávce řeku, a mířil do rokle k ní — k mojí chatě. V duchu již jsem si představoval oheň ve sporáku, cítil jsem jeho teplo, cítil jsem krásu noci zde uprostřed lesa, a nemohl jsem pochopiti, co těm mladým klukům tam v městě může se líbiti na „bijáku“ neb trdován. Chystám klíče, ještě několik kroků a budu u cíle mé každotýdenní pouť. Pomalu blížím se k ní, chci il překvapiti spící přikrčenou u skály. Měsíc svítil málo, ale přece svítil tolik, že ukázal mně moji chatu — rozboranou —! Přes závoj slz, viděl jsem dvě okenlci, střechu, lůžko, kanna, nádobí, lampu, vše v troskách, a cítil jsem ukrutnou bolest v prsou, chtělo se mně zařvat do lesa „kurvy syni“, chtělo se mně zakousnouti se někomu do vazů, někomu ublížit, tak jako on mně. Vždyť chajda je trampův celej majetek, jeho pýcha. Snad smutnější byl pohled na mě, nežli na trosky, plakal jsem a nestydím se za to. Usedl jsem na kámen a čekal — snad čekal jsem že přijde ten, kdo zlíčil mně budou, že přijde se mně vysmát. Jitro nalezlo mně tak, jak jsem usedl večer, oči rudé, údy zřehlé, až lesk chladné oceli mne přivedl k vědomí, ani nevím, proč jsem nůž otevřel a proč jsem jej na klíně choval. Co s toho měl ten, který mně budou zničil? „Nic“! Vrabec — vrabci hnízdo nezrozká — pes — psa nežere. Snad ten, který to udělal, byl jedním z těch, kteří mají plnou kušnu morálky, který v každé chatě v lese vldí brloh loitrů, doupě neřestí, a sami mají abonamá do masérských (?) salonů. Nyní je ze mně toulavý pes, nemám kam hlavu složit a přece rád se toulám, a to proto, že doufám nalézti někde odvetu, snad štěstí mně dopřeje, že naleznu někde někoho, kdo kamaráda bude chtít poskodat chajdu, ale běda jemu. Vždyť chajda, les a volnost jest půl našeho života.
Šmil ze z Plzně.

Neznámé Růženě!

Trampové by se mohli rozdělit na několik kategorií a nejhorší sorta trampů je sorta řvavých. Ti obyčejně trampujou proto, že jest to v módě, nebo z hecu. V sobotu večer přijedou a začnou provádět svá hrdinství. S velkým řvaním rozdělají velmi nešikovně oheň, který vypadá hůř než cikánský, pak vyndají flanděry a řvou, až do rána — ne ovšem nějaké trampské písničky, neb ty ani neznají. K ránu pak usnají třeba bez deky jen v košili, neb čím větší zima, tím větší hrdinství, ať jsou potom celý týden marodi. V pole dne uvaří nějakou packaninu v hodně špinavém kotlíku (to je podle nich trampské), čímž zkažené žaludky dorazí. Večer pak za stálého řvaní „Ahoj“ kradou se domů. Kdyby se takový trampové a trampky místo rumu nazrali salámu a drželi hubu, udělali by lépe. Nediv se proto, děvče, že mnohý má takové chamradi po krk, zvláště když mají plnou hubu nabubřelých trázů o osvězení po týdenní dřině a podobně. Musíš uvážit, že jest mnoho lidí, kteří uctívají přímo přírodu, kteří svou moudrost hledají u Londona, Setona a pod., kteří jsou sportovci a proto do sebe nelejou rum a u táboráku neřvou, ale zpívají. Proto, holčičko zlatá, až půjdeš zase někdy trampovat, tak to zkus a drž celý den hubu a nevtrovavj svým řvaním vostatni.

Dadýn — Galeje — Plzeň.

Do Pollčky hezounům!

Kluci trampské, jste-li zde jaci, přišel mezi Vás dobrý kamarád a rád by Vás poznal, aby mohl i zde zrodit osadu. Hledám jen dobré trempy s kamarádským srdcem. Jste-li zde jaci, napište mi, neboť nějaké sejití napoprvé by byl asi nemožné, na značku „Divoký Fatty“ do redakce Trampa. Kdo je dobrý kluk, přihlásí se sám. Zdraví Vás s nuroským Ahoj bývalý šerif osady „Větrná Smřšť“:
„Divoký Fatty“.

Bludnej Joe na Sumavěncel!

Nebuď hned prchlivej! Bububu můžeš dělat jen na Parlásky a na všechnu tu darmošlap-skou bandu. To viš, že ti foto pošlu a už nebudrnt.
Jack Manin z Anity.



— a hergot - - - bilej tejden!

5. března v Karlíně

Hádali se tři malíři, kdo z nich umí lépe malovat. Povídal ten první:

„Já jsem namaloval tah věrně zimní nepohodu, že obdivovatelé odcházeli od obraza nachlazení.“

Povídal ten druhý:

„To nic není! Já jsem namaloval tak dohonale bouři na moři, že lidi dostávali mořskou nemoc!“

Zasmušil se ten třetí malíř:

„Vy jste z toho měli alespoň sláva a peníze; ale já? Já jsem maloval tah výstižně, že mně z toho vzešla škoda.“

Divili se ti dva svému kolegovi.

„Ano,“ pravil tento, potřásaje smutně hlavou. „Namaloval jsem kdysi velhý obraz sejra, a to tak věrně, že se mi do toho dali červi.“

lord.

těm, kteří kážou mravnost

Prof. dr. Šamberger a doc. dr. H. Peřve „Večeru“ 12. t. m.:

Velký vzrůst počtu určitých masérských salonů u nás v poslední době ukazuje, že jsme přišli do nového stadia ve vývoji forem prostituce. Prostituce je společenský zjev, který řídí svůj tvar podle civilizačního stadia, ve kterém se lidská společnost nachází.

CIVILISAČNÍ STADIUM:

„Národní Politika“

32 inserátů masérských salonů!

redskin:

ochota.

Stojím na plošině ělinky, když ladným krokem přistoupila dítkta mýho vkusu. Mrkla na mě srnčím okem, až se mně zadrchly kalhotky. Hlavou pohodila, a že prej vstoupí do vozu. Ale nevstoupila. Prečo? Páč nemohla otevřít dvířka... Jsa gentlemanem uhlazených mravů, přisunmo spatmo v podřepu (holduju zůřivě „Sokolu“) přiskočil jsem v bláhové naději dveře otevřít. Ale chyba Jiráskova mostu... Marně se vzdouvalo moje mohutné svalstvo. Ni nejmenší škvírka se ve dveřích neobjevila. S přispěcháním jiného mladíčka rvali jsme dveře unisono. A výsledek? Rozbili jsme tabulku, skvíci se ve dveřích. Zatím s protilehlé strany potil se s dvířkama průvoda a nadával, že by se i starej kozák musel červenat. Všecko marný. Dítkta netrpělivě pozorovala naše počínání a několik taky „ochotných“ pasażerů nám hulákalo do taktu „Héj-rup!“ a povzbuzovalo sokolskými hesly, jako „Paže služ, vlasti tuž“ atd. Tím vším se naše snaha, otevřít dvířka, podporovala, ale odolnost dveří taky....

Náhle moje bujará mysl přišla na skvělý nápad. Vytáhl jsem „cukršpagát“ 2 mm ztlouští a 2 m zdýlky zvící, zadrchal jsem ho námořnickými uzly, kombinovanými fotbalovými klíčkami, zapřáhl do takto vzniklé smyčky čtyři přechoťné jinochy a za zpěvu „Ej uch-něm“ pobádal jsem je mírnými kopanečky k horlivosti. Můj nápad byl pětikorunován úspěchem, neboť po několikrát zatáhnutí dvířka se pomalu ale jistě otevřela... Obrátil jsem se vítězoslavně k dítkce, ale nebylo jí tu více, anať odcházela s mužikem jakýms. Hořce jsem zaplakal... Průvoda zatím řádně si vod-flus, ruččkama zatřepal, a že prej musím zaplatit vokýnečko, který sem rozbil. I počal jsem se bouřit, nožkama dupat a blboučkých mužů potřeba mne nutila mu nadat. Anžtož však chlapík onen byl velmi zatvrzelý, i přes pusinku jsem ho několikrát plácl a čepičku na jeho volská očka stáhnul. To sem však neměl dělat. Průvoda zavejskal, ručkama zammul, na píšťaličku zapískal a juž někdo udělal „kuku“ a vona to byla hlídka stráže bezpečnosti, mávající pendrekem a řinčící šavlenkou brúšenou, a mimochodem dutým hlasem prohodila, abych se považoval za zatčena. Anžtož však jsem jinak neohrožený Sokolík, počal jsem i na stráž klacikem na ulici našlým dotírat. Však po vysílujícím zápase, trvajícím několik malušenko sekundek jsem čestně podlehl a odzbrojen jsem jesti. Stráž pod paži mě přátelsky vzala a na komisařství přechoťné vedla za radostnýho hulákání průvody (jak ho potkám, nabacám mu eště za to zadek). No a....

Hrom flákní do ochoty!



Nočan: „Vlk skočí 18 m na lyžích.“

Jugl: „Že tě kopnu!“

Nočan: „No jó, na trikrát.“

Jerry z Opojeni.

jolly a tedouš:

výkvět národa.

Poslušně hlásím, milostivý pane bratře četaři, že kamarádi jsou připraveni k odchodu.

Dóžbe! Žeknout, že se jet párníkem do, tén, tén, jak se to, bóže, menovat? Já už vím, do Modžany.

K službám, dle rozkazu, milostivý pane bratře četaři.

Kluci! Jede se do Modřan.

Ráz — dva, ráz — dva, klapaly stejnoměrně kramlíky po chodníku a trojstupy jako by vyřezané šinuly se kupředu.

Pravo bok! Do přístav a tam u ten sábradlí sastavit stát! — rozkazoval četař. Tak se taky stalo. První oddíl trampskauteů zastavil se u zábradlí přístavu v Bráníku a čekal, až se dostane parník, vzdálený dosud asi čtyři kroky, do přístavu. Po deseti minutách se to konečně zdařilo. Zatím si trampskautei přečetli na jeho boku, že se jmenuje Primátor Palacký, dříve Dittrich et comp. a pod tím napsanej vzkaz: Francku, pošli mi po kormidelníkovi kilo jablek.

Trampskautei nastoupili a usedli slušně s rukama za zády na lavice. Netrvalo to dlouho a parník se odpoutal od břehu. Kapitán šermoval rukama a řval: Držte se návětrný strany, pitomci, a přitáhněte kosatku! Košový plachty povolít a vratiplachtu mít na vočích, jo!?

Kapitán, jenž páchl citronovkou a kombušou slezl a dal se do hovoru s kormidelníkem, který se šfoual v nose a čuměl na vodu. Tajdle nám nastává nejbíbější

kus cesty, — prohodil. Tady se mi už dvakrát rozbil šroub. Zrovna tudie, když sme jeli dolů, tak se mi to stalo.

Docela recht, kapitáne. Já taky tady jednou ležel jako lazár za větrem. A to je dneska eště dost vody, ale co když takhle v Káraným praskne potrubí a Pražáci nabírají vodu z Vltavy? Jo. To je pak pocucl! To sem jednou lavíroval....

.... krach! krach! KRACH.....!!

Ježíšmarjájozef, co se to děje!??

Organisovaní trampskautei vrhli se neorganisovaně na zád a pohlíželi zmateně do vody. Parník se naklonil na levou stranu a začal se točit kolem dokola. S hrůzou spozorovali všichni, že se točí pouze levé kolo, kdežt pravé bylo úplně roztržštěno. Parníku mimo plachet sloužila ještě kola, proto to taky byl parník. Bylo zavedeno pátrání po příčině ztroskotání a po dlouhé době přišlo se na to, že jedna babička, která chodila po hospodách prodávat ředkvičky, nabrala si do konvíčky vodu, následkem čehož Vltava klesla a kolo parníku zaškobrtlo o skálu.

Trampskautei byli nuceni vyskákat se záchrannými pasy na sobě do vody a plovati ke břehu. Se břehu museli házetí záchranné pasy svým kamarádům, kteří dosud byli na lodi a na něž se už žádných nedostalo. Tak se konečně dostali na břeh všichni a četař rozhodl, že se musejí jít někam osušit. Po krátké době rozhodl se pro jeden brloh v bránickém přístavním doku. Šli tam a dali si všichni jednu sodovku dohromady. Pak vyzval četař tři trampskautey, aby šli chytit jednoho motýla a přinesli ho neporušeného zpátky. Jiné tři poslal zase pro kytíčky, aby je natrhali a dali do váziček na stole. Když to bylo všecko vykonáno, sedli si okolo kamen, ve kterých musel hospodský zatopit, a zapěli: „My do lesa nepudeme“ atd.

Čuchali ke kytíčkám, koukali se na motejlka a užívali tak svého mládí v trampskautecké organizaci ke zdraví svému a k síle celého národa.



— Skoč s tím mlíkem ke kováři, ať ho svaří.